

Páparázó

Láttam magát az állomáson, de tudja, ez a hőség, nem bírom légkondi nélkül, én nem szállok fel, ahova maga, az elviselhetetlen. Hogy ki lehet nyitni az ablakot, az mindegy: a huzatot sem bírom. Nem is értem magát. Magának biztos nem lenne gond az a pár száz forint különbség. Nem kéne olyan faszarinak lenni. Mert az egészségre vigyázni kell. Tudja, voltam én eleget kórházban, meg is írtam, olvasta? Az egészség nem tréfa. Nem szabad sajnálni rá a pénzt. Cegléden vett csak észre? Tudja, azért mozgolódtam, meresztgettem a nyakam, hogy hol van Oli? Itt szokott csatlakozni hozzám. Jó ismerős, majdnem barátnő. Van ebben a városban lakása, az anyjától örökölte. Ott szokta bonyolítani a titkos randikat. Amúgy Pesten él, de nem akarja, hogy a lánya tudjon a pasikról. Imádja az elvált apját, és az anyját legszívesebben zárdába csukná. Sok tekintetben azonos a sorsunk, bizonyára azért is melegedtünk össze. Most nem jelezte, hogy ne várjam. Majd küldök neki sms-t. Ez maga mellett üres? A vagonban, ahova a jegyem szól, nem megy a hűtés, hiába reklamáltam a kalauznál kétszer is. Ha nem megy a légkondi, adják vissza a pót-díjat. Azt mondta megreparálja, de nem történt semmi. Megengedi, hogy leüljek? Persze, ha lesz, akinek ide szól a jegye, keresek mást. Addig legalább beszélgethetünk, jobban telik az idő, elég hosszú az út, öt óra. Hogy maga még sosem volt? Kíváncsi? Hát én elmondhatom, milyen. Tizenhetedszer megyek. De nem bántam meg soha. Úgy járok ide, mintha hazamennék. És miért nem ment eddig? Maga mégis csak valaki! Ja, hogy ütközött szakmai konferenciákkal, mindig volt fontosabb. Nekem ennél nincs fontosabb. Az egyik legtutibb szórakozásom minden évben. Tudja, én nem engedhetek meg magamnak egy nyaralást. Egész évben takarékoskodom, arra a három-négy napra a pénzt összekuporgatom. Ha befizetnék egy wellness hétvégére, az drágább lenne, de szórakoztatóbb nem. Hogy reggeltől estig programok vannak? Nem kell azt komolyan venni. Magával az a baj, hogy mindent túl komolyan vesz. Azt hiszi, a programok miatt járnak oda? Áh! Találkoznak az emberek, csevegnek, pletykálnak, barátságok szövődnek, sőt szerelmek. Olyanokkal is meg lehet ismerkedni, akikkel egyébként elkerülnénk egymást. Aztán meg a titkos kapcsolatok. Nagy élet folyik itt a tisztesség színpalái mögött. Hogy ez kicsit teátrálisan hangzik? Lehet, de szerintem ez a tények ténye. Tudja, micsoda kalandok zajlanak ott? Én már nem veszek részt benne. A korom miatt. De az elején, amikor még kezdő táborozó voltam... Kirándulni szoktam, sok szép hely van erre, közben pletyóznak, mert azért a szemünk, fülünk nyitva. Ez az igazi izgalom, nem ikszipszilon előadása. Van egy kirándulás a szomszéd faluba, azt nem annyira szeretem. Miért? Mindig olyan program van, amelyben megdicsőül, valamelyik szervező. Először még érdekes volt, aztán egy idő után unalmas. Este kimegyünk a Tisza-partra, iszogatunk, már a többiek, tudja, én nem bírom a szeszes italokat, van nekem jókedvem anélkül is. Van ott egy fickó, irtó eredeti, jópofa. Hirtelen nem jut eszembe a neve. Erdélyi. Nem ismeri? Költő. Van valami lapja is. Nem tudom, hogy hol él, talán Pesten, vagy a környékén. A táboron kívül nem szoktam vele találkozni. Emilt is csak ilyenkor váltunk, a tábor előtt. Hozza a hegedűjét, megkérdi: mi a nótád Margitka? Mert ott mind tegeződünk. Én nem értek a zenéhez, de szerintem jól csinálja. Nótáznak, amíg jólesik. Eszembe jutott. Pál Péter. Nem. Péter Pál. De az is lehet fordítva. Mindegy. Sosem hallott róla? Azt mondja, hogy székely. Hogy hova való? Úgy rémlik, Medgyest mondott. Inkább szászok élnek ott, mint székelyek? Maga biztos jobban tudja. Majd egyszer elvisz Erdélybe, azt ígérte. Még sosem jártam ott. De beszélgettem a Tisza-parton egész délután olyan híres irodalomtörténésszel, mint Oszterján Ferenc. Azt hiszem Írországban él. Nagyon finom férfi. Régebben felmásztunk a Hegyre is. De már nem bírja a szívem. Elmegyek velük egy darabig, aztán leülök, megvárom őket. A lényeg, hogy ebédre, vacsorára visszaérjen az ember. Nagyon jó a konyha. Finomságok. Le a kalappal. A gimnázium menzáján. De nem a szokványos menzacoszt, paprikásos, meg ilyesmi. Bármely vendéglő megirigyelhetné. Igaz, nem szoktam vendéglőbe járni. Nem az én zsebemnek való.

Utoljára Tamás hívott meg a születésnapján, egy évvel a halála előtt, mielőtt kórházba került volna. Most miért jött táborozni, ha máskor nem? Kiadót keres a könyvének? Én nem panaszkodom. Ott a kötetem egy neves pesti kiadónál. Kaptam rá alkotói támogatást. Tudja, amire adnak alkotóit, annak a kiadását is támogatni szokták. Hát nem tudom. Legyen szerencséje. Szerintem... Ide a nagyágyúk nem jönnek. Csak a Kukori Jenci. De mostmár ő sem. Egy székely gyerek megpofozta, állítólag. Nem voltam ott, kirándultunk Olival, elkéstünk az esti programról. Ott mondták, hogy a székely fiú részeg volt már. Kukori mondott valami nagyon vadat a másik asztalnál. A fickó meghallotta, odatántorgott, s behúzott neki. Ki kellett hívni a mentőt, meg a rendőrséget. A mi csapatunk akkor érkezett a restibe, amikor már elmentek a hivatalosok. Fel volt bolydulva a népség. Mindenki arról pusmogott. Úgy hallottam, Kukori nem tett feljelentést. De azóta elmaradt. Kár. Szerintem, rendes fickó. Szókimondó. Tudja, akkor ismertem meg, amikor a díjat kaptam. Volt egy fogadás, és gratulált. Nem tudom, mit mondhatott, ami kiverte a biztosítékot a székely gyereknél. Tudja, ez az urbánus-népi izé lehet a háttérben, a zuhanyhíradó szerint. Én nem akarok belekeveredni. Kereskedelmibe jártam, nem sok irodalmat tanítottak. Férjhez mentem, jöttek a gyerekek. A válás után igyekeztem pótolni a hiányt. Mindent összeolvastam, aztán elkezdtem írni. Én a díjat az urbánusoktól kaptam az első könyvemre. Aztán valahogy elfelejtettek. Nem hívtak a díjátadás után sehova. Nagyon megsértett a hölgy, aki a laudációt mondta. Na nem a díjátadáskor, akkor az egekbe emelt. Ha nem haragszik meg, nem mondom a nevét. Tudja, szokok felmenni Pestre, koncertekre, színházba, kiállításokra. A lányom ott él, művészkörökben mozog, nálánál elalhatok. Sokszor csak úgy felvonatozok. El sem tervezem. A vasárnap a legelviselhetlenebb egyedül. Míg Tamás élt, más volt. Ő is utálta a vasárnapot. Felhívott, vagy én küldtem sms-t. Kitaláltunk valamit. Csak üljek ott a rideg lakásban, nézzem a falakat? Összekapom magam, ki a pályaudvarra. Nézem a tájat, álmodozok, ha rossz az idő, viszek olvasnivalót. Nagyon szeretem, ahogy kilép az ember a Nyugatiból s máris belecseppe a nagyvárosi nyüzsibe. Felülök a villamosra, elmegyek egy darabon, elképzelem, hogy egy-egy utas vajon hova utazik, s miért, átülök egy másikra, át Budára, vissza Pestre. A metrót hanyagolom, nincs látnivaló. Az utazás ingyen van, nekem jó szórakozás felfedezni így a várost. Sokszor nem szólok a lányomnak, nem akarok a terhére lenni. Felülök az utolsó vonatra, s hazajövök. Egy élménnyel gazdagabban. Igen, nem szégyellem, nincs se kutyám, sem macskám, független nő vagyok. Élményvadász. Miután elváltam, mindig is így akartam élni. Szabadon. Sokáig csak álmodtam arról, hogy a magam ura legyek, elutazzak Pestre, mert épp olyanom van. A Fővárosba! Színházba, koncertre, mint a felső tízezer. És mindezt annak köszönhetem, hogy a férjem talált egy nálam fiatalabbat. Aztán ugye nehéz évek jöttek. Meg kellett élni. Nem lehetett lébecolni. Ha nem dolgozol, nem eszel. Az igazi jó világ azóta van, hogy nyugdíjas lettem. Nincs sok pénzem, de nem vagyok igényes. Azt teszek az időmmel, amire kedvem van. Egy ilyen színházi előadás szünetében, megláttam a társaság elnöknőjét, akitől a díjat kaptam. Köszöntöttem. Másik két hölgygel volt. Fogadta, de látszott az arcán, az ajakbiggyesztés, tartózkodik. Mindjárt-mindjárt másféle fordította a tekintetét. Nem erőszakoltam. Pezsgőért álltak sorba a büfénél. Tudja, én nem iszom szeszesitalt. Amikor megkapták a pezsgőjüket, megálltak egy oszlop mellett. Én meg, mint a regényekben, az oszlop másik oldalán. Hadd halljam, miről disputálnak a kikent-kifent pesti dámák. Hát rólam. Nem volt jobb dolguk. Például az előadás. Én úgy gondolom, színházban arról illene diskurálni. Milyen a darab, hogy játszanak a színészek. Hogy mit mondtak rólam? Erről inkább nem. Igaza van, nem kellett volna felhoznom, ha nem akarok beszélni róla. Na jó, annyit elárulhatok, nem szépeket. A nevezett hölgy, már ha megérdemli ezt a nevet, szimplán leribancozott. Hogy csak én hiszem, hogy író vagyok. Miközben műveletlen, mint a flaszter. Vagy inkább műkedvelő. Elolvas mindent, ami divatos, de nem ragad rá semmi. Nagy hiba volt neki adni a díjat. Azt hittem, új feminista hang, tudjátok, szabadon a szexről, a női mivoltáról, férfi-nő kapcsolatról. Akkor is feltűnt a primitív stílusa. De azt hittem, ez tudatos. Fel lehet majd építeni. A személyes megismerkedéskor nagyon lelombozott. Egy kultúraéhes vidéki liba. Operettfigura. Vagy inkább népszínmű? Ennyi. Tévedni emberi dolog, vállalom. Na most képzelje, így beszélt rólam, akit egy évvel korábban kitüntetett. Akinek az írói kvalitásait negyedórán keresztül magasztalta. Még bele is pirultam. Hát persze, hogy rosszul esett.

Legszívesebben kiléptem volna az oszlop mögül, s megmondtam volna a szemébe. Hogy mit? Hát az igazat. Hogy ezt nem gondoltam volna róla. Azt is gondoltam, ha Sámson lennék, kitépném az oszlopot, rogyjon ránk a mennyezet, s temessen el a szégyenemmel együtt. Úgy szégyelltem magam, olyan düh volt bennem. Nem mentem vissza a második felvonásra. Úgysem tudtam volna odafigyelni. Hazamentem a lányomhoz, és sírtam. Szerencsémre nem volt otthon. Kiállítás-megnyitója volt, hívott engem is, jobban tettem volna, ha oda megyek színház helyett. De már megvolt a jegyem. Nem akarok többet erről beszélni. Na itt a táborban jól érzem magam. Nem aláz meg senki. Nem mindenki író, aki idejön. Az Oli például egy könyvterjesztőnél valami főhátramosztató. Maresz szintén elvált, valami vállalkozása van, rendezvényszervező. Babet művelődési házban dolgozik. Nagyon becsülnek, hogy én igazi író vagyok. Vannak kapcsolataim, művészismerőseim. Majd meglátja, nagy a nyüzsgés, könnyen összebarátkoznak az emberek, közvetlen a hangulat. Azt írta ez a Péter Pál, vagy Pál Péter, hogy ott lesz. Majd bemutatom magát. Sajnos, mostanában egyre kevesebben jönnek. Az a Kukori-ügy is sokakat elriasztott. Tíz évvel ezelőtt kétszer annyian voltak, mint tavaly. Meg sokan kihalnak. Tavaly még ott volt közöttünk szegény Román Józsi. Már elment ugye, viszonylag fiatalon. Ismerte? Én sokszor találkoztam vele ott. Képzeld, ő sem csak szakmailag járt oda. Volt neki egy kis titkos költőnöje. Nem mondom, elég csinoska. A Józsi felesége, szegény Molnár Mari, állítólag el akart válni. Mindenki tudta, csak ő nem. A másik oldal ideküldött egy páparázót, hogy leskelődjének szegény Józsi után. Mert úgy hírlett beveszik őt is a Kánonba. Jó, jó, tudom, páparázó, de én jobban szeretem így magyarosan, így legalább van értelme. Szóval megjelent egy ilyen páparázó fotós. Sokan fotóznak, senkinek sem tűnhetett fel. Le akarta leplezni a másik oldal, hogy a nagy erkölcsösöz, a nagy nemzeti vezér, aki az ország erkölcsi romlásáról prédikál, egy pernahajder. A Blekk hozta a fotókat, Román Jancsi meg a nő, intim pöröségben. Még a tábor alatt. Szerintem az odajárók közül senki sem olvas Blekket, még én sem, pedig engem érdekelnek a pletyók. De valaki betette több példányban a kollégium halljába, nem lehetett nem észrevenni. Szegény Mari elutazott még aznap. Pedig ő ott szokott lenni elejétől a végéig. Hogy ez magának hihetetlen? Az nem jelent semmit, hogy az idősebb nemzedék látogatja főleg. Ott van a Magyar Naplopók szerkesztője. Én már csak így hívom, tudja, mire gondolok. Nem közölnék engem, a szerkesztő szerint, amit küldtem "lektúr", nem illik az ő komoly vonalvezetésükbe. Hallott már ilyet? Na neki is van egy titkos doktorandusza. Ravaszul csinálták. Babet kifigyelte. A szerkesztőúr az északi vonattal utazott, a kiscsaj a délivel. A Babet épp az utóbbin ült. Láta, hogy nem a többiekkel együtt, busszal ment be a városba, hanem taxival. Azt is látta Babet, hogy a kocsiiban már ott rejtőzött a szerkesztő. Nem is hiszi, milyen izgalmas ez az egész. Hogy Bodobács Berci biztos nem keveredik ilyesmibe? Maga egy naiv! Nem is hinné, kivel látták itt összebújva. Bemondó lett a királyi tévécsatornán. Esküszöm, a saját szememmel láttam. Biztos a kapcsolatai miatt engedett a vén kujonnak. Tudja a fark nem törődik azzal, hogy a fej nemzeti vagy urbánus. Kiköveteli a magát. Nincs abban semmi. Mindenki úgy érvényesül, ahogy tud. Azzal, amije van. Pest messze, a féltékeny feleségek szeme elől elbújni nagyon alkalmas hely. Én nem ezért járok oda. Az én korosztályom már impotens. Fiatalabbhoz pénz kéne, ami nekem nincs. Nekem ott vannak az emlékek. Tamás egy rendkívüli ember volt. Hogy tudta-e a felesége? Szerintem igen. A háztömbjük előtt találkoztunk a leggyakrabban egy cukrászda teraszán. Ha Zsike kinéz az ablakon, láthatott. De sosem kérdeztem. A férfiakat meg kell hallgatni, ha panaszkodnak a feleségükre, élettársukra, a nagybötüs Életre, de kérdezni sosem szabad. Tamással nem voltam a táborban. Ő egy nagyon szabad ember volt. Semmilyen kötöttség nem vonzotta. A maga véleményére azonban adott. Nem is értem. Maga olyan karótnyelt, már megbocsásson. Ő meg járt a titkos bordélyba, a Nagy Lajos utcába. Ha honort kapott valahonnan, összehívta a társaságot a Diófavendéglőbe, az volt a kedvenc helye. Etette-itatta a barátait, míg a pénz tartott. Nézze, nézze, már látszik a Hegy. Nem gyönyörű? Milyen váratlanul bukkan fel a síkságból. Milyen büszkén! Ilyenkor félrever a szívem. Leizzadok. Hazaérkeztem. Ez nekem az igazi otthonom, nem az a kétszoba-konyhás panel. Tegye ide a kezét! Érzi, hogy dobog? Na, megyek a helyemre, pár perc, s leszállunk. Remélem, megvan még a kis kopott bőrdömb. Na, viszlát! Biztos összefutunk a táborban, és beszélünk.